

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobce **F. M.**, zastoupeného JUDr. Zdeňkem Klimešem, advokátem se sídlem Havířov-Město, U Stromovky 1481/9, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Praha 5, Křížová 25, o žalobě proti rozhodnutí ze dne **12.9.2011**, o zamítnutí námitek a potvrzení rozhodnutí žalované ze dne 4.4.2011, o **odnětí invalidního důchodu**,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. **Odměna advokáta** JUDr. Zdeňka Klimeše **se určuje částkou 3.774,- Kč**, která bude placena z účtu Krajského soudu v Ostravě ve lhůtě 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 12.9.2011 č.j. X žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení zamítla námitky žalobce a potvrdila své rozhodnutí

ze dne 4.4.2011, kterým žalobci odňala invalidní důchod od 10.5.2011 podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) a § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů, neboť žalobce podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 9.3.2011 již není invalidní. Podle tohoto posudku poklesla u žalobce z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jeho pracovní schopnost pouze o 20%. Žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí vycházela z posudku vypracovaného o invaliditě ze dne 19.7.2011, dle kterého míra poklesu pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byla u žalobce určena ve výši 20%, a to podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb.

Proti shora uvedenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu a namítal, že trpí chronickými potížemi páteře po úraze a ekzémem na končetinách již 23 roků a s přibývajícím věkem se jeho zdravotní stav zhoršil. V létech 2009-2011 byl dlouhou dobu v pracovní neschopnosti a má za to, že jeho zdravotní stav odpovídá invaliditě. Požadoval jeho přezkoumání.

Krajský soud rozsudkem ze dne 7.6.2012 č.j. 18Ad 76/2011-40 žalobu jako nedůvodnou zamítl poté, kdy provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalované ze dne 12.9.2011 č.j. X, připojeným posudkovým spisem žalobce vedeným u OSSZ v Karviné a posudkem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV ČR“) ze dne 9.3.2012, jakož i doplňujícím posudkem téže posudkové komise ze dne 11.5.2012. V řízení bylo zjištěno, že žalobce byl posouzen od 5.3.1990 jako částečně invalidní, a to bez stanovení kontrolních lékařských prohlídek. Dne 9.3.2011 byla provedena u něj mimořádná kontrola invalidity a byl vypracován posudek pro OSSZ v Karviné se závěrem, že již není invalidní, neboť pokles jeho pracovní činnosti byl stanoven 20% podle kapitoly XIII, oddíl E, položka 1, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. Na základě tohoto posudkového hodnocení vydala žalovaná rozhodnutí ze dne 4.4.2011, kterým žalobci invalidní důchod od 10.5.2011 odňala. K podaným námitkám žalobce posoudil jeho zdravotní stav lékař ČSSZ dne 19.7.2011 se závěrem, že není invalidní podle § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů, neboť míra poklesu pracovní schopnosti činí 20% podle kapitoly XIII, oddílu E, položky 1, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. Z posudku posudkové komise MPSV ČR, jakož i z doplňujícího posudku pak krajský soud zjistil, že rozhodujícím zdravotním postižením v případě žalobce je chronický bolestivý syndrom páteřový, polyetážový, bez neurogenního postižení, při pokročilých degenerativních změnách na páteři. Součástí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce je chronický ekzém, který nezvyšuje procentní míru poklesu pracovní schopnosti, stejně tak jako syndrom karpálního tunelu, u něhož nebyly dosud vyčerpány možnosti léčby. Uznání invalidity u žalobce v roce 1990 považovala posudková komise za posudkový omyl vzniklý v důsledku nadhodnocení závažnosti zdravotní poruchy a zejména nesprávným zhodnocením zbývajících pracovního potenciálu a možnosti rekvalifikace. Uvedené zdravotní postižení žalobce podřadila PK MPSV ČR pod kapitolu XIII, oddíl E, položku 1, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., podle které stanovila míru poklesu pracovní schopnosti 20%.

K podané kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28.11.2012 č.j. 6Ads 97/2012-28 rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Podle Nejvyššího správního soudu za situace, kdy žalobce pobíral dávku podmíněnou nepříznivým zdravotním stavem více než 20 let a v tak dlouhém období nebyl nikdy podroben kontrolní lékařské prohlídce a kdy se jeho zdravotní stav nesporně zhoršil, bylo posudkovými orgány konstatováno, že šlo o dávku neprávem přiznanou. Takový závěr by ovšem vyžadoval zcela jiné odůvodnění než jak to učinila posudková komise MPSV ČR v projednávané věci. Odnětí dávky po 20 letech bez jediné kontrolní prohlídky s poukazem na údajný chybný postup v roce 1990 bez bližšího odůvodnění by podle názoru kasačního soudu mohl být podroben kritice z hlediska mezinárodních závazků a tento postup se přičítá i hodnotám právního státu deklarovaný článkem jedna Ústavy ČR. Nejvyšší správní soud mimo jiné poukázal na nedostatečné hodnocení stabilizace zdravotního stavu či adaptace žalobce na zdravotní postižení podle zákonných kritérií obsažených v § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění a na to, že zdravotnická dokumentace, ze které posudkové orgány vycházely, nedávala zcela spolehlivý obraz zdravotního postižení žalobce v oblasti páteře. V závěru odůvodnění svého rozsudku byl krajský soud zavázán, aby pověřil zpracováním posudku jinou posudkovou komisí MPSV ČR, která zhodnotí doložené výsledky vyšetření žalobce a opětovně posoudí, zda podle předpisů platných v roce 1990 byl žalobci invalidní důchod přiznán neprávem, resp. zda výrok o částečné invaliditě byl založen na posudkovém omylu a při určení poklesu pracovní schopnosti vezme v úvahu kritéria stanovená ustanovením § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.

Krajský soud v průběhu dalšího řízení vyžádal posudek od PK MPSV ČR s pracovištěm v Brně, který byl vypracován dne 20.9.2013. Z tohoto posudku zjistil v diagnostickém souhrnu onemocnění žalobce chronický víceetážový bolestivý páteřový syndrom s poruchou statodynamiky při pokročilých degenerativních změnách v celopáteřním rozsahu bez neurogenní poruchy, chronický ekzém na rukou, neuropatii n. mediánus vpravo lehkou, vlevo jen s citlivým postižením a žilní městsky pravé dolní končetiny. Posudek uvádí jednotlivé odborné lékařské nálezy, zejména neurologické, včetně vyšetření EMG, kožní a ORL a jako rozhodující zdravotní postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu žalobce uvádí postižení uvedené v kapitole XIII, oddíl E, položka 1, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb. v platném znění, podle které stanovila posudková komise míru poklesu pracovní schopnosti žalobce 20%. Šlo o onemocnění páteře s lehkým funkčním postižením bez známek poškození nervu, které by samo o sobě bylo hodnoceno užitím dolní hranice citované položky, tedy 10%. Stanovením míry poklesu pracovní schopnosti na horní hranici, tj. 20% byl dostatečně zhodnocen komplexní zdravotní stav i dosavadní výdělečná činnost. Uvedené zdravotní postižení nebylo posudkově hodnoceno podle písm. c) ani d) citované položky, protože nebylo prokázáno funkční postižení uvedené pod těmito písmeny. K dosavadnímu vývoji invalidizace žalobce se posudková komise vyjádřila v posudku tak, že žalobce byl v roce 1990 uznán dne 28.4.1990 částečně invalidním podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona č. 100/1988

Sb. pro recidivující bolesti bederní páteře na podkladě diskopatie L5/S1 a degenerativních změn – spondylózy v přechodu hrudní a bederní páteře. Ještě před projednáním v posudkovém orgánu byl na doporučení příslušných oddělení uznán neschopným vykonávat dosavadní zaměstnání jako důlní elektromontér a byl přeřazen na jinou práci. Došlo tím k podstatnému poklesu na výdělku, čímž žalobce splnil ekonomickou podmínku pro uznání částečné invalidity. Posudková komise má za to, že toto posouzení v roce 1990 sice nebylo v rozporu s tehdy platnou právní úpravou, avšak ke značnému nahodnocení došlo v případě vyhodnocení tíže zdravotního postižení, kterým bylo onemocnění jednoho úseku páteře s recidivujícími bolestmi páteře bez doprovodné neurologické poruchy. Uznání částečné invalidity pro onemocnění páteře v tomto stavu považuje posudková komise za posudkově nadhodnocené v důsledku přecenění závažnosti zdravotního postižení a nedostatečného vyhodnocení možnosti uplatnění zbývajících pracovního potenciálu včetně možnosti rekvalifikace. Skutečnost, že při lehkém postižení páteře, které vedlo k částečné invalidizaci (posudkově nadhodnocené) nebyla stanovena žádná kontrolní lékařská prohlídka a byla stanovena jen kontrola plnění ekonomické podmínky, lze vysvětlit jako důsledek chybné posudkové rozvahy tehdejšího posudkového orgánu. Z dostupné posudkové dokumentace není zjištělné, proč u žalobce nebyla kontrola částečné invalidity provedena ani v souvislosti s nabytím účinnosti zákona č. 155/1995 Sb. a vyhlášky č. 284/1995 Sb. Podle přílohy č. 2 k citované vyhlášce by míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla tehdy hodnocena podle kapitoly XV, oddílu E, položky 1, písm. b) 20% a neodpovídala by tak ani uznání částečné invalidity. U žalobce šlo o dlouhodobě stabilizovaný zdravotní stav v úrovni lehké funkční páteřní poruchy, která po dobu 20 let neprogredovala, žalobce na ni byl dlouhodobě adaptován a byl při ní schopen s využitím zachovalých potenciálů, dosažených znalostí, zkušeností a případně po rekvalifikaci vykonávat vhodné zaměstnání bez ohrožení na zdraví.

K dodatečně předloženým lékařským zprávám MUDr. R. J. ze dne 6.9.2012 a 26.9.2013 a MUDr. R. P. se na žádost krajského soudu vyjádřila posudková komise MPSV ČR pracoviště Brno v doplňujícím posudku ze dne 23.1.2014. Z tohoto posudku je zjištělné, že žalobce byl při jednání posudkové komise vyšetřen odbornou lékařkou pro neurologii a odborným lékařem pro ortopedii. K doloženým nálezům posudková komise podotkla, že pochází z období jednoho až dvou let po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Metodami rtg a MRI byly prokázány těžké degenerativní změny C a Th úseků páteře bez patrných myelopathických změn. Při zjištěných morfologických změnách jsou v popředí nadále chronické bolesti páteře s maximem v úseku krční páteře, projevy dysfunkce a omezené hybnosti tohoto úseku páteře bez klinických projevů myelopathie nebo radikulopathie bez svalových atrofií, bez omezení hybnosti končetin v kvadrudistribuci, bez poruchy funkce svěračů a bez poškození nervu. Posudková komise uzavřela, že předmětné doložené nálezy ani lékařská dokumentace praktického lékaře neobsahují nové medicínské skutečnosti posudkově rozhodné a setrvala na tom, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované 12.9.2011 žalobce nebyl invalidní.

Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. při přezkoumávání napadeného rozhodnutí žalované vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu. Ani po doplňujícím dokazování posudkem PK MPSV ČR s pracovištěm v Brně ze dne 20.9.2013 a doplňujícím posudkem téže posudkové komise ze dne 23.1.2014 nedospěl k jinému závěru, než že žalobce k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované 12.9.2011 nebyl invalidní. Podle ust. § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb. ve znění pozdějších předpisů je totiž pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. Podle odst. 2 téhož ustanovení, jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu I. stupně, jestliže poklesla nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu II. stupně a jestliže poklesla nejméně o 70%, jedná se o invaliditu III. stupně. Pokles pracovní schopnosti u žalobce činil 20% a tento závěr jednoznačně vyplývá ze všech posudků podaných v tomto řízení posudkovými komisemi MPSV ČR. Tyto posudkové komise posuzovaly zdravotní stav žalobce nejen z hlediska posudkového lékařství, ale i z hlediska neurologického, které je rozhodující v dlouhodobém nepříznivém zdravotním stavu žalobce (při jednání posudkové komise v Brně za účelem podání doplňujícího posudku byl přítomen kromě toho i odborný lékař ortoped). Kromě toho posudková komise MPSV ČR Brno ve svém posudku podrobně vysvětlila svůj závěr ohledně posudkového nadhodnocení při uznání částečné invalidity žalobce v roce 1990 a také to, v čem spatřuje hodnocení zdravotního stavu žalobce jako dlouhodobě stabilizovaného. V neposlední řadě také zdůvodnila své stanovisko, proč žalobce neměl a nemohl být uznán invalidním se zřetelem k vývoji právních předpisů o posuzování invalidity od roku 1990 až do doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí.

Jelikož žalobce k datu 12.9.2011 neplnil zákonné podmínky invalidity, k uvedenému datu nebyl invalidní, a proto mu invalidní důchod nenáležel. Žalovaná tedy nepochybně, když napadeným rozhodnutím zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 4.4.2011, kterým invalidní důchod žalobci v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. v platném znění odňala.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu opětovně zamítl, neboť není důvodná.

Žádnému z účastníků nebylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovaná na jejich náhradu nárok ze zákona nemá (ust. § 60 odst. 2 s.ř.s. a ust. § 118d zák.č. 582/1991 Sb. v platném znění).

Odměna zástupci žalobce JUDr. Zdeňku Klimešovi byla stanovena dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 2 úkony právní služby po 1.000,- Kč, tj. 2.000,- Kč /příprava a převzetí a účast u jednání soudu dne 3.4.2014/, 2x náhrada hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 3, tj. 600,-Kč, náhrada za promeškaný čas dle § 14 odst. 3 – 2 půlhodiny po 100,- Kč, tj. 200,- Kč a náhrada cestovních výdajů při použití osobního automobilu, při průměrné spotřebě 8,2 litrů na 100 km, cesta

Karviná-Ostrava a zpět, tj. 48 km, při průměrné ceně benzínu 95O 35.70 Kč za 1 litr a náhrada za užití os. automobilu při sazbě základní náhrady za používání silničních motorových vozidle dle § 1 písm. b) vyhl. 435/2013 ve výši 3.70 Kč za jeden kilometr, tj. celkem 319,- Kč. Celkem tedy náleží advokátovi odměna a náhrada cestovného ve výši 3.119,- Kč, s připočtením 21% daně z přidané hodnoty ve výši 655,- Kč, celkem tedy 3.774,- Kč, která mu bude proplacena ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to písemně, ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 3.dubna 2014

Samosoudce:

JUDr. Petr Indráček